KIRMIZI KEDİ

ONUR KOPCAK

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Kırmızı Kedi
Onur Kopcak

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Cemal Deniz
Son Okuma: Yusuf Yaşkeçeli
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2025
ISBN: 978-625-5896-35-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KIRMIZI KEDİ

Onur Kopcak

Yazar Hakkında

Onur Kopcak, 22 Şubat 1990 doğumlu. Hiç evlenmedi. İlköğretimini 1997-2002 yılları arasında Adana Zeynep Erdoğdu İlköğretim Okulu'nda, 8. sınıfı ise 2003 yılında Adana İsmet İnönü İlköğretim Okulu'nda tamamladı. 20 Mart 2012 tarihinden bu yana Antalya Y Tipi Kapalı Cezaevi'nde hükümlü bulunmaktadır. Atatürk Üniversitesi Adalet Ön Lisans mezunudur. Bilgisayar yazılımcısıdır. 2012 yılından beri cezaevinde olup; suç işlemek amacıyla örgüt kurmak, yönetmek ve bilişim suçlarından toplam 475 yıl hapis cezasına mahkûm edilmiştir. Bu roman, kendisinin ilk kitabıdır ve hâlen ikinci kitabını yazmaktadır. Hayatta hiçbir işe yaramadığını düşünse de, annesi için ölümden vazgeçmiş ve hâlâ yaşamaktadır.

Ön Söz

Başlangıçta, insanın algılamaya başlamasının en başında, insanın Dünya hayatında annesi tarafından korunacağı ve asla yalnız bırakılmayacağı vaat edildiği ilk andan itibaren bana vaat edilen söz yerine geldi. Küçük bir hatamın büyük gözükmesiyle düştüğüm soğuk çukurda annem tarafından elim tutuldu ve hiç yalnız bırakılmadım. Hemen her hafta ki bu yaklaşık olarak beş bin gün boyunca her ölmeye karar verişimle Annemin sesini duyuşumla ölümden vazgeçişim arasında ince bir çizgi de yaşadım. Bu ölüm isteği ağır seyreden majör bir depresyonun komplikasyonlarından biri olmasından daha öte; berbat bir yaşamdan kurtulmanın böylelikle var olup olmadığı kanıtlanamamış, ikinci bir hayatın elimde sürekli tutulup oyalandığım yıpranmış bir ileti gibiydi. Bu kitabı okuyan her bireye özel olarak söylemek isterim bu hayat denen yolda yürürken tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi her düştüğümüzde bizi elimizden tutup kaldıracak yegane insan annemizdir. Sizin de elinizde benimki gibi çekip gitmeye bir türlü kesin karar veremediğiniz yıpranmış bir bilet var ise o bileti biran önce ya yakın gitsin ya da yırtın gitsin ve annelerimize sıkı sıkıya sarılalım hapishanede yattığım beşbin gün den daha fazla gün boyunca neredeyse bütün mahkumlarda gözlemlediğim en büyük ortak nokta herkesin ziyaretçisinin annesi olduğu gerçeğidir. Hapishane denen yer annenden başka hayatına dokunmuş ve se-

nin hayatlarına dokunduğun bütün insanların seni unuttuğu yerdir. Annem tarafından unutulmadığım için Allahu tealaya sonsuz kereler hamd ediyorum ve anneme huzurlarınızda teşekkür ediyorum. Hayatım boyunca bu dünyada hiçbir işe yaramadığımı fark ettiğim hapishanede yazdığım bu romanım umarım annem için küçükte olsa bir gurur vesilesi olur bu romanda anlattıklarım kendi arkadaşlarını öldürenlerden, sevgilisini öldürenlerden, babasının intikamını alakasız birinden alanlardan, dernek kurum bağış toplayan dolandırıcılık mahkumlarından ve geride kırık dökük aşk hikayeleri bırakanlardan gerçek alıntılar içerir. Ben birçok öyküyü bir araya getirerek bir roman oluşturmaya çalıştım. Umarım beğenirsiniz her birinizi ayrı ayrı selamlıyor, yüksek saygılarımla iyi okumalar diliyorum.

Onur Kopcak

Teşekkürler

Annem Hürü Şimşek KOPCAK'a

Dayım Soner ŞİMŞEK'e

Güzel Kuzenim Hatice KARADUMAN'a

Biricik Emine Derya ÇIĞIRAÇAN'a

Biricik Deniz KARADUMAN'a

Canlarım Melike, İlknur ve Tuncay KIZIL'a

Sarıpapatyam Durunur KIZILKAYA'ya

Yıldız, Seray ve Öznur'a

İlker ve Kadir'e

Gülüşü ile umut saçan prensesimiz Gülay'a

İnci, Mahmut ve Asya Hüma EROL'a

Tarsus/Mersin 3 nolu T tipi Kapalı Ceza Evinde yatan dostum; Mustafa AKYÜZ'e

Karamanlı iş insanı saygıdeğer büyüğüm, ağabeyim sayın Halil İbrahim GÜNAYDIN'a

Kıymetli dostumuz Hasan BOZDOĞAN'a

Bütün vefasızlığı ve umursamazlığına rağmen karşılıksız bir sevgi olarak canım ciğerim tek kardeşim Orçun KOPÇAK'a

Ve bir de; Yaşatmayı beceremediğim Babam'a….

Eli boş gidilmez gidilen yere

Boş gelmedim ya RAB !

Dağlar çekemezken bu ağır yükü

İki kat sırtımla

Pek güç getirdim.

Tahir'ül-Mevlevi

Milyonlarca ağaçla dolu sığ ormanların derinliklerinden yayılan çam ağaçlarının hoş kokusu varacakları yere yaklaştıklarını haber verircesine ciğerlerine akın etti. Camın buğusunu eliyle silerek dışarıya baktı. Sabah oluyordu. Güneş, karşılarındaki heybetli dağın başınauçu doğmuş ormanların içlerine çöken sis bulutlarını dağıtıyordu. Uçurum yamaçlarına kurulmuş köy evlerinin üstünden geçen toprak yolda ilerliyorlardı. Yolun sol tarafındaki uçurum metrelerce derinliğe kadar iniyor, sağ tarafında ise dağın öbür yarısı göğe uzanıyordu. Güneş uzak vadileri, ormanları ve dağları aşarak tepe noktasına ulaştığında birkaç saatten sonra ilk kez düzlüğe girdi arabaları.

Cef, Foto'ya durmasını söyledi. Suyu akmayan, kurak bir derenin yanındaki toprak düzlükte durdular. Aradıkları ev karşılarındaki dik yamacın eteğindeydi. Ev, buradaki bütün evler gibi kerpiç ve kaya taşlarından yapılıydılar. Ahşap pencereleri açıktı ve tahta kapısında bulundukları yerden rahatlıkla görülebilen büyük bir kilit asılıydı. Ön tarafındaki geniş toprak avlunun ortasında yaprakları ahenkle hışırdayan asırlık bir ceviz ağacı vardı. Avlunun etrafı toprağa tahta keresteler çakılarak çitle çevrilmişti. Etrafta peltek adımlarla dolaşan birkaç tavuk dışında kimseler görünmüyordu.

Araba çalışır vaziyetteydi. Foto, radyoda kanal arıyordu. Üzerine siyah dar bir tişört giymişti. Kestane rengi saçları özenle yapılıydı. Ne işi olursa olsun saçlarına olan ilgisini aksatmazdı. İnsanlar onu uzun boyu ve her zaman taranmış, bakımlı saçlarıyla moda dergilerinden çıkan erkek mankenlere benzetiyorlardı ama o gerçekte moda dergilerinden daha ziyade "Suç Makinesi" manşetleri atılan gazete sayfalarına çıkardı ve her defasında o güzelim çakır gözlerine rağmen nasıl oluyorsa cinai bir bakışla yakalanırdı objektiflere. Bugün onun sayesinde planladıklarından daha kusursuz bir yolculuk yapmışlardı. Foto ve araba sarp dağ yollarında adete yek vücut olarak bütünleşmişti. Foto iyi bir adamdı: ancak gazeteler onun hep kötü yanlarını yazıyordu.

Arka koltukta oturan Fecri ve Ozi de sessizce bekliyorlardı. Cef, kapıyı biraz araladı ve arkasına yaslandı. Önlerinden ihtiyar bir adam geçti. Onları görüp kemikleri görünen çıplak kollarını kaldırarak selam verdi. Cef, adamın selamına karşılık verdi ve onu gözden kaybolana kadar bakışıyla izledi. Sonra genç bir kız geçti. Önüne kattığı on beş yirmi kadar keçiyi muhtemelen yamacın yukarısındaki dağın içlerine sürüyordu. Üzerinde sıcağa rağmen uzun kollu, kelebek desenleri olan solmuş bir elbise vardı. Yüzünden düşünceli olduğu okunuyordu. Dikkati çekilen Fecri, gevşek çapkınların yaptığı gibi ıslık çaldı. Cef, hışımla arkasına dönüp;

"Kes şunu!" diyerek azarladı onu.

Fecri sırıttı ve sustu. Genç kız onları hiç görmeden geçti. Cef, ihtiyar adamı izlediği gibi genç kızı da gözden kaybolana kadar izledi. Şanssız! Diye geçirdi aklından, biraz sonra kopacak kıyameti dakika farkıyla yerinde görmek yerine başkalarından dinlemek zorunda kalacaktı. Kim bilir belki de onun hayatına hükmeden

kader, şimdiye dek sessiz ve sakin süren yaşamına gürültü karıştırmak istememişti.

Arabanın içinde gergin ve sabırsız bir bekleyiş vardı. Bir telefon mesajı bekliyorlardı. Cef elini kapının cepliğine soktu. Ceplikte yüksek kalibreli bir tabanca vardı. İthal fakat kaliteli ve ağır bir makinaydı. Bir eşi de mermileriyle Foto'nun belinde duruyordu. Elini hafifçe üstünde gezdirdi; bunu yapmanın terapi edici bir etkisi vardı ve yol boyunca üzerindeki gerginliği hafifletebilmek için sürekli böyle yapmıştı. Bu sırada torpido gözünün üstünde duran telefon titremeye başladı. Silahı hemen göbeğinin altına sokuşturdu ve mesajı açtı.

"Geliyor!" yazıyordu mesajda.

Cef arkasına dönüp;

"Geliyor!" diye haber verdi arkadaşlarına.

Fecri ve Ozi arkada sohbete koyulmuşlardı. Fecri'den beklenileceği gibi konu yine karı kız üzerineydi. Onun bitmek tükenmek bilmeyen zamparalık hikayeleri Cef'in sinirine dokunuyordu. Pis hikayeleriyle aklı sıra Ozi'yi kandırıyordu. Özay daha on dokuz yaşındaydı ve Fecri'nin pis hikayeleri onun için iyi değildi.

"Geliyor dedim duymadın mı?" dedi Cef kızarak.

"Duyduk, duyduk." Diye cevap verdi Fecri.

Gerçekte yakışıklı bir tarafı da yoktu. Gövdesini kasıyordu ve kadınların hoşuna gittiğine fazla inanıyordu. O da Foto'ya özenerek siyah bir tişört giymişti. Bu sıcakta ince bile olsa cekete tahammül eden bir Cef ve Ozi vardı.

"Hem başımıza ne geleceği belli mi? Bırak da hatıralarımın zevkini çıkartayım." Diye ekledi saldırganlıkla.

Hepsi başkalarının mahremiyetine ait edepsiz hatıralarıyla kafa ütülüyordu. Cef ona dönüp ters bir bakış attı. Sonra da önüne dönüp gözlerine dağın eteğindeki patika yolun ucuna dikti. Foto da gergin bir tavırla aynı yöne bakıyor, sıkıntıyla ayaklarını sallıyordu.

"Biri Göründü!" dedi Foto, eliyle uzak bir noktayı işaret ediyordu.

Herkes heyecanla kafasını öne doğru uzattı. Yamacın eteğindeki kerpiç evin olduğu yere kadar kıvrılarak uzanan patika yoldan gelen biri vardı. Herkes çıt çıkartmadan ağır adımlarla gelmekte olan kişiyi izlemeye başladı. Radyoda boğuk boğuk bir şarkı çalıyordu. Foto düğmesine basıp kapattı. Gelen kişi yolun kenarındaki bir küme ağacın arkasında kısa bir an kayboldu. Bu, arabanın içindekilerin huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Ağaçları geçip tekrar göründüğünde bekledikleri kişinin o olup olmadığı anlaşılabilecek kadar yakınlaşmıştı. Yüzü biraz daha seçilir olunca arkadaşları soran gözlerle bakışlarını Cef'e çevirdi.

"Evet O!" dedi Cef ve göbeğinin altına sokuşturduğu silahını çıkardı.

Foto da silahını çıkardıktan sonra;

"Haydi!" dedi Cef ve hep birlikte atladılar arabadan.

Hemen yamacın başladığı yöne koştular. Ozi aşağıda kalıp arabanın yönünü çevirecek ve harekete hazır bir şekilde onları bekleyecekti. Diğerleri dik yamacı tırmanmaya başlamadan önce önle-

rindeki taş basamakları çıktılar. Etrafta onlardan başka hiç kimse yoktu. Karşılıklı iki evin arasından geçip bir kayanın önüne geldiler. Kaya o kadar büyüktü ki neredeyse bir ev kadardı. Yol kayanın iki tarafından da aynı yöne dolanıyordu. Patika yol çok dar ve taşlıydı. Cef, Fecri'ye işaret yaparak onu kayanın sağ tarafından çitlerin altına doğru ayrılan incecik bir yola yönlendirdi. Kendisi de Foto'yla birlikte kayanın sol tarafından gitti. Fecri, evin tahta çitlerinin dibinden kurt gibi koşarak avlunun girişine yöneldi. Cef de Foto'yla beraber avlunun karşısındaki toprak düzlüğe çıktılar. Düzlüğe çıkar çıkmaz gördüler onu. Aralarında binlerce günden geriye birkaç saniyelik mesafe kalmıştı.

Cef peşinde Foto'yla nefes nefese üzerine koşturdu. Avlunun eşiğinden içeriye girdiği anda kolundan yakaladı onu. Kadın hışımla arkasına döndü birkaç adım geriledi ve çınar ağacının gövdesinin dibinde olduğu yerde kaldı. Kafasında iğrenç sayılabilecek bir renkte eskimiş bir eşarp vardı. İstem dışı bir alışkanlıkla eşarbını düzeltmeye çalıştı. Ablak ve şişkin suratı dehşet içinde bir korkuyla kaplanmıştı. Yüzündeki yaşlılık çizgileri yakalanmış olmanın verdiği hayal kırıklığı ile büsbütün kırılarak bütün yüzüne dağılmıştı. Kataraktın ipuçlarını sergileyen ak inmiş şeytani gözlerinde umutsuz bir ışık çakıp söndü. Cef'i hatırlamıştı. Neden geldiğini biliyordu. Ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Tarifsiz bir acziyet ve çaresizlik içinde yalnızca titriyordu. Cef elindeki heybetli ağır silahı kadının suratına doğrulttu. Kadın namlunun ürpertici ağzına ölgün gözlerle baktı; sonra da bakışlarını Cef'in hırstan kararmış gözlerine çevirdi. Bunun bir intikam olduğunu anlamıştı, ama artık çok geçti. O ve bacaklarına sarılmış küçük kız için kaçacak bir yer yoktu.

Küçük kız iki üç yaşlarında olmalıydı. Güneşin altında parıldayan siyah saçları tavşan kulağı şeklinde bağlanmıştı. Öyle masum ve her şeyden habersiz duruyordu ki Cef biran için ne yapacağını şaştı. Sağ eli tetikteydi, sol elini çocuğa uzattı.

"Gel" diyerek yanına çağırdı, güven telkin eden bir sesle.

Çocuğun minik kara gözleri kararsızlıkla oynadı.

"Güzel kız" diye seslendi Cef, bu kez silahını indirmeyi akıl ederek.

Çocuk şaşkınlıkla ağzını aralamış, etrafına bakınıyordu. Masum yüzünde ne olup bittiğini anlama çabası vardı. Foto, Cef'in kulağına yanaşıp "acele et!" diye fısıldadı. Etraftan birileri tarafından görülmekten endişe ediyordu. Fecri ise Cef'in öbür tarafında duruyordu ve Cef'e bile garip gelen bir nefretle kadına bakıyordu. Küçük kızın bu umulmadık varlığı Cef'e hiç hesapta olmayan bir tereddüt yaşatıyordu. Silahı tekrar doğrultursa bu defa kaçınılmaz olarak tetiği çekecekti ama küçük kız orada öylece durup tüm masumiyetiyle gözlerinin içine tarifsiz bir derinlikle bakıyorken bir anlığına vazgeçmeyi düşündü. Sonra, bu düşünceyi derhal kovdu kafasından. Buraya kadar gelmiş ve ona namlunun soğuk ağzını göstermişken vazgeçmezdi. Kadın, karşısında kaskatı bir halde duruyordu ve burnunun ucunda canını almayı bekleyen ölümün korkusuyla zangır zangır titriyordu. Cef, onu tanıyordu; küçük kızın varlığının kendisine merhamet sağlayacağını ümit ettiğini biliyordu. Bunu bilmesine rağmen bir kez daha vazgeçmeyi düşündü. Küçük kız Cef'e adeta bunu yapmamasını istermiş gibi bakıyordu ya da ona öyle geliyordu. Küçük kızın şaşkın bakışları altında tereddütü giderek arttı ve elindeki silah

olduğundan daha fazla ağırlaştı. Artık neredeyse vazgeçecekti ki evin yukarısından sesler yükseldi. Evin üst tarafındaki patika yolda birileri vardı. Foto, Cef'in kulağına yanaştı ve heyecanla!

"Birileri geliyor! Haydi, yap!" dedi.

Kaybedilecek zaman yoktu. Buraya niçin geldiğini hatırladı ve Foto'yla göz göze geldiler; ne yapması gerektiğini anlayan Foto, çocuğu alıp uzaklaştırmak için ona doğru bir adım attı. Foto'nun ani hareketinden çok korkan çocuk bir anda çığlık koparıp ağlamaya başladı. Foto çocuğu bıraktı, korkan çocuk çekildi ve panikle "haydi yap şunu!" diye bağırdı. Cef, soğukkanlılığını muhafaza ediyordu ama hemen bir karar vermeliydi. Birkaç adım geriledi, silahını kaldırdı kanının suratına doğrulttu. Parmağı tetiğin üzerinde titriyordu. Kararsızlık içinde saniyeler geçti. Kadın acınası bir halde üşüyormuş gibi titriyordu. Son bir ümitle aman dilemek için ağzını açtı ancak zayıf bir hırıltı çıkartabildi. Hantal vücudu bir dolap gibi sırt üstü yere devrildiğinde silahın patlayan sesinin yankısı bile henüz tükenmemişti. Hızla dönüp kaçmaya başladılar. Cef ve Foto avludan senkronize bir şekilde çıktılar. Avlunun karşısındaki toprak düzlüğü saniyeler İçinde geçtiler. Büyük kayanın üstüne geldiklerinde arkalarından başka silah sesleri yankılandı. Ardı ardına silah patlıyordu. Cef ne olduğunu anlamak için hızlıca arkasına baktı. Fecri'yi elinde silahla avludan henüz çıkarken gördü. Foto ise Cef'i geçmiş önünden uçarak gidiyordu.

Cef birden durdu. Fecri'nin avludan geç çıkmasından kuşkulanmış üstelik elinde silah vardı. Silahın bitek kendinde ve Fotoda olduğunu sanıyordu. Bu sırada Fecri ona yetişip yanından son sürat geçerken, Cef ona durmaması için işaret yaptı, oda durmadan geçti. Ruhunda, avluya dönmek için kuvvetli bir dürtü uyanmıştı.

Yakalanmak pahasına içgüdüsüne uydu ve dönüp hemen avluya koştu. Toprak düzlükten koşarak geçti, avlunun kapısına geldi.

Boşuna dönmemişti. Karşılaştığı manzara korkunçtu. Yaşlı kadın ilk vurulduğu ve devrildiği aynı yerde cansız yatıyordu ama kalbindeki tek atışlık kurşun yarasından başka, yüzü mermilerle delik deşik edilmişti. Yüzü tanınmaz bir haldeydi. Küçük kız ise kadının bacaklarına bitişik halde minicik vücuduyla yerde hareketsiz yatıyordu. Hemen çocuğun yanına koştu. Aceleyle eğildi, başı ve ayaklarının altından tutup kaldırdı. Karnında tek nokta bir kan öbeği vardı. Kucağına aldığı gibi fırladı avludan. Minik vücudu bir kuş gibi hafifti. Toprak düzlükten yıldırım hızıyla geçti. Kayanın üstüne gelince yavaşladı, ayağının altındaki irili ufaklı taşlara dikkatle basarak kayanın etrafını dolandı ve patika yola indi. Yukarıdan sesler gelmeye başlamıştı ve giderek çoğalıyordu. Bitişik iki evin arasına gelince patika yol nispeten daha düz bir hal aldı, hızını iyice arttırdı.

Çocuk kucağında cansız gibi sallanıyordu. Bir an önce arabaya ulaşmak için kucağında çocuk olduğu halde neredeyse depar atıyordu. Nihayet patika yolun taşlı tozlu kıvrımlarını bitirdi, taş basamakların üstüne geldi. Araba aşağıda kapıları açık ve harekete hazır bir şekilde onu bekliyordu. Foto, aşağıdan tek başına "Acele et!" diye bağırıyordu. Basamakları birer birer inmek için zaman yoktu. Yukarıdan çığlık feryat sesleri geliyordu. Çocuğu göğsüne sıkıca bastırdı, gerildi ve aşağıya atladı. Hafif bir tökezlemeyle düşmekten kıl payı kurtularak hemen toparladı kendine. Arabanın arka koltuğuna uçarcasına atladı ve Ozi hemen gazladı.

Cef, heyecan içinde "Bas! Bas!" dedi nefes nefese.

Araba uçuyor gibiydi. Ozi direksiyonda taş kesilmişti. Ayağı gazda, titreyen elleri direksiyonda sıkılıydı. Adrenalin den arabayla yek vücut olmuştu. Tekerlekleri inim inim inleterek dağlar, yüksek tepeler ve vadilerden geçtiler. Araba Cef'e havada ses hızını aşan bir jet gibi geldi. Ozi arabanın hakkını çok iyi veriyordu. Peşlerinde kimse olmadan çılgın bir süratle arkalarında toz bulutu kaldırarak uçurumlu dağ yollarında gidiyorlardı.

"Çocuk" dedi Cef "Çocuk yüzünden uzun sürdü."

"Yok" diye cevap verdi Foto arkasına dönerek.

"Her şey çok çabuk oldu,"

"Belki de bana öyle gelmiştir" dedi Cef.

Bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti.

Çocuğu arka koltuğa yatırmıştı. Bileğini eline alıp nabzına baktı. Bir nabız hissediyordu ancak bu kendi nabzımı yoksa onun nabzı mıydı ayırt edemedi. Araba toprak yolda ilerlediği için çok sarsılıyordu. Zavallı çocuk bilinci kapalı bir halde öylece yatıyordu. Yol nispeten daha düzgün bir hal alınca nabzını tekrar kontrol etti. Nabzı atıyordu. Çocuk yaşıyordu.

Cef, rahat bir nefes aldı.

"Yaşıyor" dedi öndekilere.

Kimseden bir ses çıkmadı. Aralarında yaralı ve ölmek üzere olan bir çocuk bulunmasından hoşnut değillerdi. Ozi ilk defa atıldığı bu suç macerasında şimdiye dek olup biteni sessizce izlemekle yetinmişti ama bu firar yolculuğunun hapiste son bulmasından

zaten tedirgin iken bir de yanlarında yaralı bir çocuk bulunmasından içten içe o da rahatsızdı. Foto ise Cef'in bu yaptığı üzerine pek kafa yormuyordu. Bunun yerine onu kendi haline bırakmayı tercih ediyordu. Cef'in kafasının aykırı bir yapıyla çalıştığını biliyordu ve bu hareketi yirmi yıllık arkadaşlıkları boyunca yaptığı ilk anormal hareketi değildi. Onun yerinde olsaydı avluya kesinlikle geri dönmezdi ve çocuğu da yanına almazdı ama yine de hoşnutsuzluğunu Fecri nin yaptığı gibi ağzının içinde ölü bir fare varmış gibi yüzünün bütün derisini buruşturarak göstermiyordu. Cef, Fecrinin yüzündeki buruşukluğu görmezden geldi. Zavallı çocuk için doğru yaptığına inanıyordu. Şükür ki, çocuk yaşıyordu ve ölmemesi için elinden geleni yapmakta kararlıydı. Böylesi bir vahşeti hapisleri boyunca körelen duygularına rağmen vicdanına sığdıramazdı. Hafızasına böyle bir kötülüğe kayıtsız kaldığını yazdırmak istemiyordu. Hafızası yüzlerce günah ve kötülükle doluydu ama bu başkaydı. Söz konusu olan bir çocuktu, o neredeyse bir bebekti ve onun yaşamını yitirmesi kesinlikle yüreğini yakardı.

Küçük kızın karnı kanlı kaplanmıştı. Tişörtünü çekip yukarı sıyırdı. Ozi ön taraftan peçete uzattı. Cef yaranın etrafını hafifçe silerek temizledi. Kurşun yarası göbek deliğinin on santim üzerinde ikinci bir göbek deliği gibi görünüyordu. Yaranın üzerine biraz peçete yumağı koyarak tampon yaptı. Tişörtünü de aşağıya çekip yaranın üzerinden geçirdi. Şimdilik yapabileceği başka bir şey yoktu. Onu hastaneye götüremezdi ama yaşaması için tam teşekküllü bir hastaneye götürülmesi gerektiğini de biliyordu. Bir çare arıyordu; onu kurtarmak için girilecek her risk dört kişinin müebbet hapis cezasına çarptırılmasına kadar gidecek tehlikeler

doğurabilirdi ve biraz önce öldürülen yaşlı şeytan için hapiste tek bir gün geçirmek bile çok fazlaydı.

Arabanın içi sıcaktan boğuktu. Camları açmak nedense kimsenin aklına gelmemişti. Cef, Ozi'ye camları açmasını söyledi. Sıcak rüzgâr arabanın içini çam ağaçlarının kokusuyla doldurdu. Arkasına yaslanıp uçsuz bucaksız derin vadilerin seyrine daldı. Firardı artık ve her firar gibi tedirgin, kaçınılmaz olarak da tehlikeliydi. İşler planladıklarını dan farklı geliştiği için kızgın, sonunda yapacağını yaptığı için de rahatlamış hissediyordu. Hapiste on üç yıl gibi çok uzun bir süre yatmıştı ve bu defa ne kendinin ne de arkadaşlarının hapse girmesine izin veremezdi. İşlenen cinayet yerden göğe kadar haklı bir cinayetti ve yanına kâr kalması için çok daha fazlasını yapmaya hazırdı.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Olay yerinden epey uzaklaştılar. İhbar yapıldıysa bile geçtikleri köylerde şüpheli bir durum görmediler. Dikkat çekmemek için buraları normal bir hızla geçtiler. Yolda ise hele bir de düzleştiği yerlerde Ozi gazı köklüyordu. Bu hızla yakında çincik Ali'nin evinde olurlardı.

Küçük kızın bilinci hala kapalıydı. Cef onu uyandırabilmek için sık sık yüzüne dokunuyor, minik ellerini ovalıyordu ama çocuk bir tepki vermiyordu. Nabzı atıyordu yaşadığına emindi ama onu uyandırmak için elinden bir şey gelmiyordu. Tişörtünü yukarı sıyırıp yarasını tekrar kontrol etti. Karnı tekrar kanla kaplanmıştı. Peçeteyle kanı hafifçe silerek temizledi. Yeni bir tampon yapıp tişörtünü üstünden geçirdi. Arabanın sarsıntısından başının sallantısını hafifletmesi için başının altına yumuşak bilgisayar çantası koydu. Şimdi daha rahattı.

Siyah saçları güzel yüzünün iki yanına saçılmıştı. İfadesiz yüzünde, baktıkça insanın yüreğini ısıtan akıl almaz bir masumiyet vardı. Küçük burnu ve dolunayın sarı pırıltısına benzeyen sevimli yüzü ve bu yüzün iki yanındaki doğal al rengindeki yumuşacık yanaklarıyla bir insanın ömrü boyunca yüklendiği bütün günahları yıkayacak kadar duru, berrak bir su gibi görünüyordu. Annesini, uzun düz saçlarını tarayıp onu avucunda tuttuğu kelebek hassasiyeti içinde yatağına yatırırken, ona tatlı tatlı iyi geceler dilerken görüyordu.

“Milyonlarca ağaçla dolu sığ ormanların derinliklerinde yayılan çam ağaçlarının hoş kokusu varacakları yere yaklaştıklarını haber verircesine ciğerlerine akın etti. Camın buğusunu eliyle silerek dışarıya baktı. Sabah oluyordu. Güneş, karşılarındaki heybetli dağın başını doğmuş ormanların içlerine çöken sis bulutlarını dağıtıyordu. Uçurum yamaçlarını kurulmuş köy evlerinin üstünden geçen toprak yolda ilerliyorlardı...” diye başlıyor “Kırmızı Kedi”.

Onur Kopcak’ın uzun yıllar emek vererek yazdığı bu kitap sizi duygu girdaplarına sokacak, düşüncelerinizin üzerindeki sis bulutlarını dağıtıp metnin içinde sürekleyici bir halde ilerlemenizi sağlayacaktır.

9 786255 896353